

متن پرسش

با عرض سلام و خدا قوت خدمت جنابعالی: در مورد معاد جسمانی بنده تعجب می‌کنم چرا عده‌ای این بدن عنصری دنیوی برایشان اصالت دارد چون فهم این مطلب سخت نیست که نفس انسان در هر موطنی تعینی دارد که به آن جسم یا بدن گفته می‌شود، در دنیا بدن دنیوی در خواب بدن متناسب با آن موطن، در برزخ همینطور در قیامت هم باید بدنی متناسب با آن موطن داشته باشد. وقتی حقیقت انسان روح انسان است و نفس بدون تعین معنی ندارد مشخص است در هر موطنی بدن متناسب با آن را داشته باشد الان نفوس در برزخ دارند زندگی می‌کنند متنعم هستند یا معذب و هیچ نیازی هم به بدن دنیوی ندارند چرا باید فکر کنیم در قیامت که از شدت وجودی بیشتری برخوردار است باید روح به همین بدن دنیوی بازگردد. بدن دنیوی که فوق العاده دارای محدودیت است. بعضی آیات هم که از آنها احیا بدن دنیوی برداشت می‌شود باید در نظر داشت در پاسخ کسانی است که حقیقت انسان را بدن او در نظر می‌گیرند و می‌گفتند این بدن وقتی پوسید چگونه احیا می‌شود خدا هم در پاسخ می‌گوید همان که اول بار خلق کرد یعنی باید در این سوالات توجه داشت سوال کننده همه حقیقت را در این بدن دنیوی سوال می‌کرد او اگر اعتقاد داشت نفس فارغ از بدن زنده است خود به خود او را مرده تصور نمی‌کرد که از احیا آن سوال کند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مشکل همان است که شما متذکر شدید یعنی موضوع شدت وجودی برای قیامت را نمی‌توانند بپذیرند و قیامت را دنیای دیگری می‌دانند با همین خصوصیات. موفق باشید